

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΞΕΚΟΥΡΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,,

("Ένα άποκαλυπτικό άρθρο της Γαλλίδας δημοσιογράφου Jeanne Roudot")

ΛΟΙ οί «άστερες» του Χόλλυγουντ έχουν τις ιδιοτροπίες και τις προτιμήσεις των. Κανείς όμως δεν διαφωνεί στο ζήτημα ότι μιά άναπαυτική γωνιά σ' ένα ήσυχο σπίτι είναι ή μεγαλύτερη ευτυχία σ' αυτό τον κόσμο. Τι περίεργο! "Όλοι τους έν τούτοις πριν πάνε στην πόλι του κινηματογράφου, όνειρευόντουσαν χρυσοστόλια παλάτια, πολυτελή αυτοκίνητα, δλονύκτια γλέντια κι' ένα μεγάλο έπιτελείο από θαυμαστάς. Τώρα αυτά τά τρέλλα όνειρά τους πραγματοποιήθηκαν: "Απέκτησαν μέγαρα, πανάκριβες κούρες και τ' όνομά τους προφέρεται με λατρεία από εκατομμύρια θαυμαστών. Μά ή πραγματικότητα τους κουράζει. Είς εν ότι όλα αυτά, δεν είναι τίποτα. "Ότι όλα είναι μάταια! "Ότι δεν αποτελούν την ευτυχία. Καί ξανάρχισαν νά όνειρεύονται...

Σήμερα οί γόντες κι' ή γόνσες της όθόνης κάνουν σάν τρελλοί από τη χαρά τους, όταν μπορούν νά ξεκουρασθούν μερικές μέρες στο σπίτι τους. "Υστερα από τη καθημερινή δουλειά στο «στούντιο», που μοιάζει σάν ένας τρομακτικός έφιιάτης, δεν ύπάρχει πιό άπολαυστικότερο πράγμα σόν κόσμο για' έναν «άστερα» από μιά ήσυχη γωνιά στη θίλλα του.

Η θίλλα, παραδείματος χάριν, της Τζίν Χάρλου, είναι ένα κατάλευκο παλάνι που ύψώνεται στην κορυφή ενός λοφίσκου, κοντά στο Μπέθερλυ Χίλλς κι' από τό όποιο φαίνεται τό γαλάζιο χρώμα του άπέραντου όκεανού. Η ξανθιά γόνσασα έχει μιά μανιά: "Αγαπάει με πάθος τό άσπρο χρώμα. Τό μέγαρό της είναι κάτασπρο σάν κλινική! "Ακόμα κι' αυτά τά έπιπλα και τά ...χαλιά είναι άσπρα! Η Τζίν Χάρλου, όταν θέλει νά ξεκουρασθή, προτιμάει άπ' όλη τη θίλλα και τον ύπεροχο κήπο της μιά γωνιά της θεράνας της. Η γωνιά αυτή έχει δυό θαβείες πολυθρόνες με άσπρο μεταξωτό, ένα άσπρο έπίσης χαμηλό τραπέζάκι και μιά λάμπρα μ' άμπαζούρ του ίδιου χρώματος. Η γόνσασα με τά πλατινένια μαλλιά ξεκουράζεται κάθε θράδυ, σ' αυτό τό «καταφύγιο», κρατώντας με τό ένα χέρι ένα θιλιό και με τ' άλλο ένα μηλό ή ένα άχλάδι. "Έτσι, τρώγοντας φρούτα και διαβάζοντας, περνάει την ώρα της.

Η Νόρμα Σήρερ έπίσης έχει μιά όμορφη θίλλα με καταπράσινα δένδρα και πανύψηλους φοινίκες, στην άκρογιαλιά της Σάντα Μόνικα. Τά γαλάζια κύματα του όκεανού φτάνουν ώς την πόρτα της και της φέρνουν, καθώς λέει, όλα τά τρυφερά λόγια τών θαυμαστών της που είναι μακριά και που δεν παύουν νά μιλούν γι' αυτήν και νά τη συλλογίζονται. "Όπως ή Τζίν Χάρλου, έτσι κι' ή Νόρμα Σήρερ αγαπάει νά διαβάη ή νά όνειροπολή, ξαπλωμένη στη θεράνα της, ενώ ένα χρυσό φεγγάρι παίζει ανάμεσα στις φοινίκες και στα φυλλώματα του κήπου της.

Η Νόρμα Σήρερ κι' ή Τζίν Χάρλου είναι οί πιό ρομαντικοί «άστερες» του Χόλλυγουντ.

Η Ζαννέτ Μάκ Ντόναντ ώστόσο προτιμά πάντα νά μένη σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο. "Έχει νοικιάσει λοιπόν ένα όμορφο διαμέρισμα στο έβδομο πάτωμα του «Γκράν Ότέλ» του Χόλλυγουντ, από τά παράθυρα του όποίου μπορεί νά θαυμάση κανείς τη νύχτα τό πανόραμα της κατάφωτης κινηματογραφουπόλεως... Στην πιό ήλιόλουστη γωνιά του διαμερίσμάτος της, ανάμεσα σέ δυό παράθυρα, έχει τοποθετήσει ένα μεγάλο πιάνο. Κάθε μέρα θά τη θρήτε πάντα σ' εκείνη

τη γωνιά, έπι τέσσερες και πέντε συνεχώς ώρες, όταν έννοείται δεν «γυρίζει» στο «στούντιο» νά έξασκή τη φωνή της πότε μ' έναν "Άγγλο ή μ' ένα Γάλλο καθηγητή, ενώ τά δυό άγαπημένα της σκυλιά ό «Κάπταιν» κι' ό «Στορμά» είναι ξαπλωμένα στα πόδια της.

***

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, όταν θέλει νά ξεκουρασθή, άποτραβιέται σέ μιά αίθουσα της θίλλας του, όπου είναι κρεμασμένα διάφορα περίεργα όπλα, πανοπλίες και τρόπαια κυνηγιού κι' αρχίζει ευδιάθετος νά καθαρίζει νά νά λαδώνη τά όπλα του και τις καραμπίνες του.

Κάποτε μάλιστα του συνέβη ένα όμορφο επεισόδιο με μιά "Άγγλίδα θαυμαστρία του που είχε πάει στο Χόλλυγουντ για νά τον γνωρίση. Η έκκεντρική λαίδη, θέλοντας νά συναντηθή μόνη της με τον «γόντα» δωροδόκησε όλους τους υπηρέτες του και μπήκε κρυφά στη θίλλα του. Μάταια όμως ή όμορφη "Άγγλίδα έψαξε όλα τά δωμάτια, από τό γραφείο του μέχρι την κρεβατοκάμαρα. Δεν κατώρθωσε νά τον άνακαλύψη πουθενά. "Απογοητευμένη λοιπόν, θέλησε νά κυττάη και στην αίθουσα του κυνηγιού κι' είδε τότε έναν άνθρωπο καθιεμένο σταυροπόδι στο πάτωμα, νά καθαρίζει προσεκτικά μιά καραμπίνα. Περιέργη πήγε κοντά του και τον ρώτησε:

—Μήπως είδατε πουθενά τον Κλάρκ Γκέιμπλ;
—"Όχι, λαίδη, της άπάντησε εκείνος χαμογελώντας. Δυό ώρες τώρα καθαρίζω μέσα σ' αυτή την αίθουσα τά όπλα του και δεν τον είδα ακόμα νάρθη.

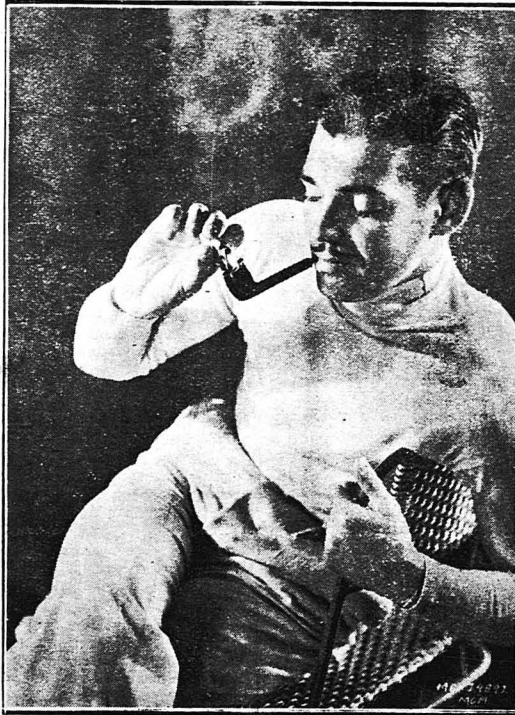
Η όμορφη "Άγγλίδα έφυγε στενωχωρημένη κι' άπαρηγόρητη από τη θίλλα του Γκέιμπλ που δεν κατώρθωσε νά τον δη-φανασθήτε τώρα την κατάπληξή της, όταν έμαθε την άλλη μέρα ότι εκείνος ό μουτζουρωμένος νέος που τον είχε ρωτήσει στην «αίθουσα τών όπλων» ήταν ό ίδιος ό Κλάρκ Γκέιμπλ, ό μεγάλος έρως της! Κι' από κείνη τη μέρα, δεν τόλμησε πειν νά ξαναπροσuiaσθή μπροστά του κι' άρκέσθηκε νά τον θαυμάη μόνο στην... όθόνη!

***

Ο Ρομπέρ Μοντγκόμερ ξεκουράζεται διαβάζοντας ή γράφοντας. Τό σπίτι του είναι έπιπλωμένο πάρα πολύ άπλά και διαφέρει άπ' όλα τά σπίτια τών «άστέρων». Μοιάζει μάλλον με μιά μεγάλη... θιβλοθήκη! "Όπου και νά κυττάη κανείς θά δη έταξέρες με θίλλα.

Ο Ρομπέρ Μοντγκόμερ είναι ένας από τους πιό μανιώδεις θιβλοφίλους του κόσμου, μιά κι' ένας από τους πιό γνωστούς διηγηματογράφους. Πολλά έλλωστε διηγημάτά του έχουν δημοσιευθή στις έφημερίδες και τά περιοδικά του Νέου Κόσμου. Μά ό «Μπόμπ» ώστόσο δεν είναι και τόσο ευχαριστημένος από τη φιλολογική παραγωγή του. Έξελει νά γράψη ένα πρωτότυπο θεατρικό έργο. Αυτό τον άποχολεί σήμερα περισσότερο από κάθε άλλο, ύστερα έννοείται από τον κινηματογράφο.

Η Λοπέ Βελές, ό μεγάλος Μεξικανικός «άστερας», έχει μιά άγίαπρευτη νοσταλγία για την πατρίδα της και γι' αυτό έχει δημιουργήσει στη θίλλα της μιά άτμόσφαιρα του Μεξικού. Παντού ύπάρχουν "Ινδικά γαλιά με μεξικανικά σχέδια και θαυμάσιες ποικιλόχρωμες έσάρπες που στολίζουν τους τοίχους. "Έπίσης και διάφορα μουσικά όργανα της πατρίδος της. "Όταν ή Λοπέ Βελές φεύγει από τό «στούντιο» κλείνεται μέσ' στη θίλλα της, φοράει τό τόσο όμορφο και γραφικό κοστούμι της Μεξικανής και ξαπλώνεται σ' ένα μεγάλο ντιβάνι κοντά σ' ένα παράθυρο,

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, κατά τις ώρες της άναπαύσεώς του.

**ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ**

Πιάσ' τόν κασιδή και πάρ' τὰ μαλλιά του.
***
"Ό,τι γράφει, δέν ξεγράφει.
***
"Όπου γής και τάφος.
***
Στήν ακρίθεια του νερού καλό και τὸ χαλάζι.
***
Τὸ σκυλάκι σου και τὸ παιδάκι σου, ὅπως τὰ μάθη.
***
'Αγάπαι ἢ Μάρω τὸ χορὸ, ἤρε κι' ἀντρα χορευτή.
***
'Η εὐχή και ἡ κατάρρα, πιάνει κι' ἀπ' τὸν κάτω κόσμο.
***
Πέθαναν τὰ παιδιά του μωλῶνά ἀπ' τὴ δίψα.
***
'Ό ταμαχιάρης κι' ὁ μουφλούζης εὐκολα σιάζονται.
***
Πίν' ἢ Ζαρούχλα και μεθᾶ ἢ Μαργαρώνα.
***
Τὸ μῆλο πέφτ' ἀποκάτ' ἀπ' τὴ μηλιά.
***
Τῆς ἀδικίας τὸ γέννημα σὲ ποντισμένο μύλο.
***
'Απ' τὰ καλά συνασμένα ἔχει ὁ Διάβολος τὰ μισά, κι' ἀπ' τὰ κακά συνασμένα οὐλα και περσιόστερα
***
Μάτια που δέν φαίνονται, γρήγορα λημονιώνται.
***
Μὲ τὸν φίλο σου φάει και πιέ και ἱντερέσιο μὴν κάνει.
***
Μικρὴ φάνα, τρανὸς λαγός.
***
Καινούργια ἡμέρα, καινούργια τύχη.
***
Τὼν ἔννητ' ἑνομάτων τὸ φαί, νικάει τούς δέκα.
***
'Ό ἀξίος ἄνθρωπος, ἀπάνω στήν πέτρα ζῆ.
***
Ποῦ μαζεῦουν' οἱ λωθοί; Στήν 'Αγία Παρασκευή.
***
Βοήθαμε, φτωγέ, νὰ μὴ σοῦ μοιάσω.

**ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ**

Ἡ στέψις τοῦ τραχιέου τσάρου Νικολάου και τὰ ἔκ του συνωστισμῶ δυστυχημάτα. Ἐκατοντάδες τσαλαπατημένω πλιτάν! Ὁ τσάρου στὰ νεσεκεμεία. Ἡ στριμένη γρηούλα πῶ τὰ λέει τσεκουράτα. Ὁ Λεοπόλδης Β' στὸ Παρίσι και τὸ συναπάντημα τοῦ πιτσιρίκου. Ὁ ἔκσιλευς Ὁσκάρ ἀγνώριστος μεταξὺ εὐ λαοῦ του. Ἐνα ὄρασι ἐπεισοδι. Τὸ παῖδη του Γουλιέλμου Β', κτλ. κτλ.

Κατὰ τὴν στέψι τοῦ τελευταίου και μοιραίου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, συνέβησαν πολλὰ δυστυχημάτα ἀπ' τὸν μεγάλο συνωστισμό τοῦ πλήθους, που παρακολουθοῦσε τὴν τελετή. Στὴν πλατεία Χαδισκόκ μάλιστα, τὰ θύματα τοῦ συνωστισμού, λιποθυμιόμειοι, τσαλαπατημειοι, πληγωμειοι και νεκροι, ἀνήλθαν εἰς ἑκατοντάδες δόκκληρες!...

Μετὰ τὴν τελετή, ὁ τσάρου πῆγε στὰ νοσοκομεία γιὰ νὰ ἐπισκεψθῆ τοὺς παθόντας.
Μεταξὺ τῶν παθόντων ἦταν και μιά γρηά, που εἶχε παραορφωθῆ οἰκτρώς ἀπὸ τὸ τσαλαπάτημα. Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Νικολάου Β', στάθηκε πλάι στὸ κρεβάτι της και τὴν ρώτησε:
—Τὴ ἤθελες, σὺ, κυρούλα, μέσα στήν ἀνθρωποθάλασσα ἐκείνη;
—Τὸν κουτὸ κάνεις και ρωτᾶς;... Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὸν τσάρου! τοῦ ἀπάντησε ἡ γρηά, χωρὶς νὰ γυρίσει νὰ τὸν κυττάξῃ.
—Τότε γιὰτί δέν τὸν ἔλατες τῶρα, που στέκει στὸ πλάι σου; τὴν ξαναρώτησε ὁ τσάρου.

Ἡ γρηά γύρισε τότε φουρκισμένη και θλεποῖτας τὸν κατάρρα, τοῦ εἶπε:
—Ἐρὲ του φευτάρου!... Λες και δέν ξέρω πῶς ὁ τσάρου δέν μοιάζουν με τὰ μούτρα σου!...
Κόκκαλο ὁ τσάρου.
***

"Αν δέν γνωρίζαι τὸν Λεοπόλδου τὸν Β' τοῦ Βελγίου, ὄλοι οἱ ὀθήκοι του, τὸν γνωρίζαι ὁ μάσι ὄλοι οἱ Παριζιῶται, ὄς κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδιά, γιὰτί στὸ Παρίσι γλεντοῦσε συχα, σὸν ἀπλοῦς φητιός. Διηγοῦνται μάλιστα, ὄτι ἐνῶ κάποτε περπατοῦσε σ' ἕνα ἀπόκεντρο δρόμο τοῦ Παρισιῶ, ἔτρεξε ἕνα παιδάκι κοντὰ του και, βγαζόντας τὸ καπέλλου του, τοῦ φώναξε:
—Ἐ!... Λεοπόλδου, εἶσαι καλά;
Ὁ Λεοπόλδου τόσο ἐνθουσιασθηκε ἀπ' τὴν προσφώνησι τοῦ μικροῦ, που τὸ φίλησε και τοῦδωσε ἕνα χρυσὸ εἰκοσόφραγκου.
***

Κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Ὁσκάρ, ἐνῶ πῆγαινε με τὴν ἀκολουθία του ἀπ' τὸ Γοθμεθούργου σὲ μιά μικρὴ κωμόπολι, κατέβηκε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀπὸ τ' ἀμάξι του, καθάλαϊκε με ἕνα ἀλόγο και μῆκε ἀπαζόντας στὴν κωμόπολι, ἀφήνοντας τ' ἀλόγο του σ' ἕνα γάνι. Ὅταν βρεθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος που τὸν περιμενε, ἀνακατεῦθηκε μ' αὐτὸ περιεργος ν' ἀκούση τὰ σχόλια τοῦ λαοῦ του.

Πράγματι, σὲ μιά στιγμή, δύο γυναῖκες ποῦστεκαν πίσω του, τοῦ φώναξαν πεισματωμένα:
—Στάθῃτε νὰ περάσωμε μπροστὰ. Ἐκάναιε τόσο δρόμο γιὰ νὰ ρθῶμε ἐδῶ. Χαλασάμε τὸ καλύτερο μας μαῦρο φουτανί γιὰ τὸ βασιληά! Ἐθέλωμε νὰ ἰδοῦμε τὸ βασιληά... Παραμερίστε, σὰς παρακαλοῦμε.
Ὁ Ὁσκάρ γύρισε τότε πίσω και μ' ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως στὰ χεῖλι του, εἶπε στις δύο γυναῖκες:
—Κυρίες, μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε ἀπὸ κοντὰ τὸν βασιληά σας. Ἐγὼ εἶμαι!...

Κάποτε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου ὁ Β', καθὼς γύριζε κατάρρα και κατασκηνωμειοσὸ στὸ Πόστδαμ, ἀπὸ μιά πολὺωρη περπορία, ζήτησε ἀπὸ μιά γυναῖκα νὰ τὸν πάρη στὸ ἀμάξάκι της.

Ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ τοῦρριξε μιά ματιά, χτύπησε δυνατὰ τ' ἀλόγο της και τὸν ἀφησε στὴ μέση τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ τοῦ πηλεξῆ. Τὸ παρρωσιαστικὸ τοῦ ἀγνώστου δέν τῆς εἶχε ἐμπνευσει φαίνεται ἐμπιστοσύνη.

Λίγο πὸ πέρα ὄμως τὴν σταμάτησε ἕνας στρατιώτης και τὴν ρώτησε:
—Τὴ ἤθελε ὁ αὐτοκράτωρ ἀπὸ σένα; Τί σοῦ εἶπε;
—Ὁ αὐτοκράτωρ!... Δέν καταλαβαίνω τί λες... τραῦλιε ἐκείνη.

Κι' ὄταν ὁ στρατιώτης τῆς ἐξήγησε, ὄτι ὁ ἀνθρωπος που τὴν φάνηκε ὄπιπος δέν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν αὐτοκράτορα, ἡ φτωχὴ γυναῖκα ταραχθηκε τόσο, ὄστε ἀρχισε νὰ χτυπάη μανιασμένα τ' ἀλόγο της και σὲ λίγο ἔγινε ἀφαντῆ.

γιὰ νὰ ὀνειρευθῆ τὴν ἀγαπημένη χώρα τῶν παιδικῶν χρόνων της...

Ἡ Μαντζ' Ἦθανε πάλι ξεκουράζεται ἐξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ πάνω σ' ἕνα σωρὸ μεταξωτὰ μαξιλάρια, κοντὰ σ' ἕνα ραδιόφωνο.

"Ὅσο γιὰ τὴν Ἄλν Μπραπὺ περνᾶ τὶς ὄρες της τὸ θραδὺ κοντὰ στὴ φωτιά, συζητῶντας και διασκεδάζοντας με τὰ τέσσαρε ὄμορφα σκυλιὰ της!

Γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ὄτε λόγος νὰ γίνεται γι' ἀνάπαυσι κι' ἡσυχὴ ζωῆ. Περνᾶ πάντα τὴ νύχτα της ἔξω ἀπὸ τὴν ἄλλοτε τόσο μυστηριώδη, κι' ἀνεξήγησθη θίλλα της, διασκεδάζοντας με τοὺς πολυαριθμους θαυμαστάς της. Ὁ «ἀστέρου τῶν ἀστέρων», ὄπως ἔζρετε, ὄστερα ἀπὸ τὸν τελευταῖο ἔρωτά της με τὸν Τζῶν Τζιζιμπερτῆ ἔπαμε πειὰ νὰ εἶνε ἡ παλᾶ «Σφιγγας τοῦ Χόλλυγουντ»... Μὰ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἀποτελεῖ ἐξαιρέσι.

Ἡ μόνη ὄστόσο που δέν ἔχει φερθεῖ ἀκόμη τὴν πολυτέλεια και τίς ὄμορφες διασκεδάσεις εἶνε ἡ Ἄλιαν Χάρθεῦ. Κάθε νύχτα ἡ θίλλα της εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἕνα πλῆθος θαυτοπλοῦτων Ἄμερικανῶν που κάνουν ὄτι μποροῦν γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Ἡ νυκτερινὴ γιορτὴ τῆς Ἄλιαν Χάρθεῦ ἔχουν ἀφήσει ἐποχὴ στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους και τὸν φαντασμαγορικὸ διάκοσμὸ τους. Ὅλα τὰ «γκέρλες» τῆς πόλεως τοῦ κινηματογράφου λαμβάνουν μέρος σ' ἐξωφρενικὰ «σκέτς» που συνθέτει ἡ ἴδια γιὰ νὰ διασκεδάση τοὺς φίλους της. Ἡ Ἄλιαν Χάρθεῦ εἶνε ἀκόμη τὸ χαϊδεμένο παιδί τοῦ Χόλλυγουντ που δέν βαρέθηκε νὰ φορᾶ πολυτελεῖς τουαλέτες και θαυτοπτικὰ κοσμημάτα...

Ὅλοι ὄμως οἱ ἄλλοι «ἀστέρου» τοῦ κινηματογράφου, ἀρχισαν νὰ ζοῦν μιά τόσο νοικοκυριστικὴ ζωῆ, που ἀπογοητεῖ τοὺς θαυμαστάς τους.

JEANNE ROUDOY

